

Arrest

nr. 87 913 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, heeft op 7 februari 2005 een eerste asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheden.

1.2. Op 9 juli 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 31.587 van 15 september 2009 heeft de Raad aan de verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en heeft hij de verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 15 juni 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 22 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 juni 2011. Het betreft de bij huidig beroep bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten M(...) K(...) K(...)
geboren te Bagdad , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/06/2011*

Overwegende dat de betrokkene op 7 februari 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 mei 2005. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 9 augustus 2006 een beslissing tot 'niet-erkenning' nam voor de betrokkene. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 september 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2011 een tweede asielaanvraag indiende, dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een overlijdensakte van zijn vader naar voren kan brengen, dat hij die nu niet heeft waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een overlijdensakte van zijn vader naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn oom heeft vernomen dat hij veroordeeld zou zijn in zijn land van herkomst waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat deze verklaring betrekking heeft op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de bevoegdheid van de Raad

De verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen. Onder de hoofding “in rechte”, geeft hij in een punt B.2. hiertoe het volgende te kennen:

*“Ondergeschikt vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming hetgeen omschreven kan worden als een reëel risico voor ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.
Deze ernstige schade kan bestaan uit: a) doodstraf of executie; b) onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, c) ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij in Irak veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf van 8 jaren waarbij deze straf – volgens verzoeker – uitsluitend te maken hebben met het gegeven dat hij vroeger deel uitmaakte van het oude, thans verdreven regime.

Verzoeker is geenszins zeker dat hij een nieuw proces (via een verzetsprocedure) zou kunnen doen. Verzoeker vreest bovendien dat hij bij de tenuitvoerlegging van zijn straf in Irak onderworpen zal worden aan onmenselijke of vernederende behandeling en aldus zwaar bestraft zal worden.

Bijgevolg is concludant van oordeel dat hij onder het principe van subsidiaire bescherming valt.”

De Raad wijst erop dat hij in voorliggend geschil optreedt overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter hem niet toelaat om aan de verzoeker al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter zoals omschreven in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“1. Verzoeker werd in de gevangenis te Wortel geïnterviewd waarbij verzoeker voor het eerst heeft aangehaald dat hij in Irak vervolgd en vervolgd werd (doch hiervan ten tijde van het verhoor van verzoeker geen stuk kon voorleggen) omdat hij vroeger deel uitmaakte van het thans verdreven regime.

2. Deze nieuwe gegevens indachtig is het verwonderlijk dat verweerster aanhaalt dat verzoeker geen nieuwe gegevens zou aanhalen om te bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

3. Verzoeker is van oordeel dat in hoofde van verweerster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel is aangezien er wel degelijk sprake is van het vermelden van nieuwe gegevens die kunnen wijzen op het bestaan van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk documenten kon voorleggen van zijn vervolging is te verklaren door zijn detentietoestand doch thans kan verzoeker een document voorleggen (stuk 2) dat hij wel degelijk het voorwerp van vervolging uitmaakt.

4. Het middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond.”

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger

beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om te kunnen besluiten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neerlegde. Uit de door de verzoeker ondertekende transcriptie van het interview dat op 21 juni 2011 werd afgenomen in het kader van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat de verzoeker expliciet het volgende verklaarde: *“vandaag kan ik u geen nieuwe documenten voorleggen als nieuwe elementen voor mijn asielaanvraag”*. De verzoeker bevestigt dit ook in het onderhavige verzoekschrift waar hij stelt dat hij tijdens zijn interview in het kader van zijn tweede asielaanvraag *“voor het eerst heeft aangehaald dat hij in Irak vervolgd werd (doch hiervan ten tijde van het verhoor van verzoeker geen stuk kon voorleggen)”*. Waar de verzoeker stelt dat hij omwille van zijn detentietoestand niet onmiddellijk documenten kon voorleggen en hij bij zijn verzoekschrift een niet-vertaald document voegt waarvan hij beweert dat dit document bewijst dat hij wel degelijk het voorwerp van vervolging uitmaakt, wijst de Raad er vooreerst op dat hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling in het kader van het onderhavige annulatieberoep dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Uit de stukken van het administratief dossier alsook uit het betoog van de verzoeker blijkt dat het bij het verzoekschrift gevoegde document eerst nu wordt aangevoerd en dat de verzoeker dit document niet ter kennis heeft gebracht aan de verweerder vóór het nemen van de bestreden beslissing. Door bij het verzoekschrift een document te voegen dat op datum van de bestreden beslissing niet ter kennis was gebracht van de verweerder, wordt de wettigheid van de bestreden beslissing niet aangetast. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het stuk in kwestie, door de verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd en in de inventaris aangeduid als *“bewijs vonnis rechtbank Kirkuk”*, niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad dit document niet in overweging. Waar de verzoeker zichzelf tracht te vergoelijken door te stellen dat hij de documenten niet tijdig kon bijbrengen door zijn detentietoestand, merkt de Raad op dat de verzoeker slechts blote beweringen uit en dat hij hiermee geenszins concreet aantoonde dat hij in de onmogelijkheid was om de door hem aangekondigde documenten eerder over te maken.

De bewering van de verzoeker dat hij tijdens het interview heeft aangehaald dat hij in Irak vervolgd werd omdat hij vroeger deel uitmaakte van het verdreven regime, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. De door de verzoeker ondertekende transcriptie van het interview vermeldt immers geen dergelijke verklaring. De bewering van de verzoeker kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit deze transcriptie van het interview van 21 juni 2011 blijkt dat de verzoeker verklaarde dat hij een aantal nieuwe documenten kan verkrijgen via zijn oom, die hij in de nabije toekomst zou voorleggen, met name de overlijdensakte van zijn vader en een beslissing van de rechtbank waarbij hij wordt veroordeeld tot *“7 of 9 jaar”* gevangenschap. Enerzijds blijkt uit hetgeen voorafgaat dat deze aangekondigde stukken ten tijde van de bestreden beslissing niet waren voorgelegd, zodat het alleszins niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om over de aangekondigde stukken te oordelen *“dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn”*. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt overigens duidelijk dat de minister c.q. de staatssecretaris kan beslissing om de herhaalde asielaanvraag niet in aanmerking te nemen indien de aanvrager *“geen nieuwe gegevens aanbrengt (...)”* zodat de verweerder geenszins uitspraak dient te doen over stukken die hem in het kader van de herhaalde asielaanvraag niet zijn aangebracht. Anderzijds blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de documenten die hij in de toekomst zou kunnen voorleggen. Met name wordt omtrent de overlijdensakte van de vader van de verzoeker geoordeeld dat de verzoeker *“reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een overlijdensakte van zijn vader naar voren bracht”*, terwijl omtrent de verklaring dat de verzoeker via zijn oom heeft vernomen dat hij veroordeeld zou zijn in zijn land van herkomst wordt overwogen *“dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat*

deze verklaring betrekking heeft op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en *dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische instanties*". De verzoeker betwist deze concrete motieven niet. Hij doet ook geen enkele poging om aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is van de verweerder om deze verklaringen niet aan te nemen als nieuwe gegevens zoals voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Met zijn betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in aan te tonen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder geen rekening mee heeft gehouden. De bewijslast dat de aan het bestuur voorgelegde bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt nochtans bij de verzoeker (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). De verzoeker blijft hiertoe *in casu* volledig in gebreke. Naast de ondienstige verwijzing naar een nooit eerder voorgelegd en niet-vertaald stuk, beperkt hij zich tot de loutere bewering dat *"er wel degelijk sprake is van het vermelden van nieuwe gegevens"* in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat *"het verwonderlijk is dat verweerder aanhaalt dat verzoeker geen nieuwe gegevens zou aanhalen"*. Het uiten van dergelijke, niet op concrete elementen gestoelde beweringen, komt neer op het eenvoudigweg poneren van het tegendeel dan hetgeen in de bestreden beslissing op concrete wijze werd geoordeeld. Het is vanzelfsprekend dat dit niet volstaat om de verschillende pertinente motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. De verzoeker toont evenmin een kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

4.2. Zoals uiteengezet onder punt 3 van dit arrest, gaat hetgeen onder punt B.2. wordt gevraagd, de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter te buiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE